

Slabi časi

Naš Ludko.

Spisal Ivo Trošt.

rimerila se mu je nekaj dni po sv. Miklavžu mala nezgoda. Jeseni je začel hoditi v šolo ali pravzaprav v šolsko sobo, zakaj v šolo hodi itak vsak dan; a Ludko hoče biti zaraditega že velik, odrasel kakor so njegovi bratci in sestrice. Ti se namreč ne boje več parklja ne poberina. On se je pa še letos učil s starejšo sestro Olgo „pet cerkvenih“ kar šest večerov pred sv. Miklavžem zdržema. Hotel se je namreč izkazati svetniku junaka, ki se ne uči morda zato, ker se ga boji, temveč zato, ker je že velik.

Bratci in obe sestrici so ga sicer precej vlekli zastran njegove lahkovernosti. Posmehovali so se mu, ker se boji Miklavža, najsi so tudi še sami trepetali pred škofom v zlati opravi z obilimi darovi v spremstvu angelov in škrateljčkov ter poberinov. Pripovedovali so mu, da so to le preoblečeni ljudje, ki strašijo neposlušne otroke. Ludko jim je verjel, a poleg tega se je vendar bal vsak večer, kadarkoli je potrkal poberin na duri in povprašal s čudnim glasom in naglasom: „Ali je najmlajši doma? Se li rad uči?“

Domači so trdili, da posnema poberina prav njegova sestra Olga. Ludko je verjel tudi to, pa si je mislil: Čakaj, Olgica, tudi jaz bom posnemal poberina in ti se boš bala!

Kakor vsako leto, je došel Miklavž k nam tudi letos, obdaroval pridne otroke z igračami, knjižicami, peresi, svinčniki in dobrimi prigrizki. Nemarnim je prinesel krompirja, koren in — šibo.

No, Ludko — najmlajši — je bil priden, znal „pet cerkvenih“ ter se veselil lepih darov, ki mu jih je ostavil svetnik tudi pri gospodični učiteljici in pri gospodu županu. Saj jih je pošteno zaslužil. Ali zapomnil si je tudi dobro, da hodi Miklavž pozneje še več večerov poslušat, če so otroci zares tako pridni kakor so obljubili; z njim pa je vedno tudi poberin z verigami in obširnim košem brez dna.

Zakaj bi se bal, si je mislil naš Ludko. Ali nisem znal Miklavžu vsega in še znam? Naj le pride ter me vpraša! In poberina da bi se bal in njegovih škrateljčkov! Saj so to sami ljudje, preoblečeni sosedje. Našo Olgo moram ostrašiti, da bo pomnila. Čakaj, Olgec, tudi jaz bom poberin.

Ta sklep je bil tako trden kakor Krimova pleča. Zaradi večje varnosti, da bi se ne srečala kjerkoli s pravim poberinom, se je namenil, da ga izvrši nekega lepega jutra navsezgodaj, ko bo še tema. Zvečer je sicer tudi tema, je ugibal — to je res, toda srečati se s poberinom bi vendar ne bilo dobro in ne zdravo.

Tiste nedelje zjutraj se torej dvigne mnogo bolj zarana izpod odeje kakor je sicer njegova navada. Pozimi sta topla postelj in on prav dobra znanca. Moško, že več kot napol oblečen se prikaže v kuhinji, kjer je mama šele kurila, da skuha kavo.

„I, kam pa, Ludko?“

„Olgo grem strašit. Pst, da ne sliši. Boste že videli.“

Mama je komaj zadrževala smeh zastran tolikega junaštva.

„Po stopnicah je še temno, lahko padeš.“

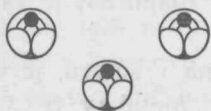
„Ne padem, ne! Le čakajte! Pa še kako se bo Olga bala!“ Počasi se splazi po stopnicah v prvo nadstropje, kjer spi Olga. Spotoma se dvakrat izpodtakne, da telebne na vse štiri, kakor bi padla vreča krompirja, a to ga ni oplašilo. Bal se je pa skoro neprodorne teme. Boječe sicer, vendar brez večje nesreče, se priplazi pred duri Olgine spalnice in potrka ter vpraša z debelim glasom, ki je pa prav dobro razodeval glas našega Ludka: „Ali je najmlajši doma?“ Nič odgovora.

Potrka glasneje in vpraša drugič z navadnim glasom, skoro jokajoče: „Ali je najmlajši doma?“ Iz spalnice je slišal samo pritajeno hihetanje, zakaj naša Olga in Mimi sta se mu smejala pod odejo. Tedaj pa zakriči in za-joče obenem: „Olga, odpri, zakaj mene je strah!“

Olga se oglasi iz sobe: „Ali si ti, Ludko? Pa je pravkar vprašal nekdo, če je najmlajši doma. In jaz sem čula, da je danes že dvakrat padel po stopnicah in —“

„Odpri, Olga! Mene je strah!“ Na vso moč potrka na duri in jih hoče odpreti s silo. Tedaj je bila pokonci vsa družina. Vsi so se smejala malemu poberinu, ki je osramočen zlezal, ko mu je odprla sestra duri, na njeno posteljo, se skrbno odel črez glavo in tako zakril svojo sramoto. Tiščal si je ušesa, da ne bi tudi slišal ničesar več o neuspelem poberinu.

Ojoj, ojoj, Ludko, naš Ludko!

Bela astra.

Spisala Dušana.

aslanjala se je na cinijo tista bela astra. Šušтели so listi na jablani jeseni, šepetale so v nji georgine — in stržek in ščinkavec sta čivkala o tistem vetru, ki priveje.

Bela astra pa je klonila bolj in bolj k tlom. Cinija ji je prigovarjala, da bi vstala. Pa astra je bila žalostna do konca življenja. Dejala je boječe: „Prišle bodo kaplje, tiste strupene — pa bo treba iti. Šibka sem, kmalu bo

po meni.“

In je završalo res v vrhovih, in astra se je zdrznila in je drhtela v strahu. Živela je šele malo časa. Takrat so žareli žarki na vijoličasti astri, ki je stala vsa krasna in prešerna tik pred georgino. Krasen metulj ji je govoril in pravil bajke o indijskih prelestnih rožah.